

Ji negalėjo susilaikyti nepasigrožėjusi savo atvaizdu vitrinose. Balta palaidinukė stambiais žirneliais kabėjo ant jos kaip maišas ir buvo aiškiai per trumpa. Sijonas irgi dviem dydžiais per didelis, be to, dar langeliais, ir jo raštas liudijo — ne, tiesiog rėkte rėkė apie nepaprastą jį dėvinčios vidutinio amžiaus damos meninį skonį. Neplauti plaukai susivėlę į išvaizdų kaltūną, papuoštą neaiškios spalvos keista fetro berete. Galima būtų ilgai spėlioti, ką tas vaizdas sako, pradedant sunkia moters finansine padėtimi ir baigiant jos kvaišumu ar sunkia psichine liga, bet visos šitos versijos būtų labai toli nuo tiesos. O kaip tik to ir reikėjo.

Nastia Kamenskaja nusišypsojo savo atvaizdui ir dar sykį konstatavo: ji atrodo puikiai!

Pagaliau, praėjus trejiems metams po atsistatydinimo, ji pasijuto visiškai laiminga, nes atsirado galimybė daryti tai, kas jai visą gyvenimą labai patiko, bet dirbant kažkodėl to daryti netekdavo. Tiksliau, tekdavo, bet taip retai... Prieš daugelį metų jos patėvis, didelę darbo patirtį turintis seklys, pasakė, kad Nastios išvaizdos žmonių labai reta ir būtų nuodėmė tuo nepasinaudoti. Jaunai merginai tai galėjo pasirodyti kaip didelis trūkumas, bet, prireikus persikūnyti, tapdavo ir didžiuliu privalumu. Taip, Nastia Kamenskaja visada buvo pilka ir blanki, bet absoliučiai tai-

syklingų bruožų ir proporcingo sudėjimo, todėl niekam nekrito į akis. Lygiai taip nekrinta į akis tuščias, idealiai lygiais kraštais, standartinio formato popieriaus lapas, nes jis paprasčiausiai nepastebimas. O štai bet kaip atplėštas, išmargintas rašmenimis būtina atkreips visų dėmesį.

Jau treji metai Anastasija Kamenskaja dirba privačioje savo draugo Vladiko Stasovo detektyvų agentūroje ir bene metus iš tų trejų „uždarbiauja“ — padeda seniems pažįstamiems operatyvininkams. Beje, „uždarbiauja“ — neteisingas žodis, ji pinigų už tai neima, dirba iš meilės menui, o tiksliau — savo malonumui. Žinoma, jeigu sužinotų tų jos pažįstamų vadovybė, geruoju jiems nesibaigtų, betgi nesužinos...

Šiandien ji turėjo susipažinti, išsišnekėti ir išpešti šiokių tokių žinių iš vyro, kuris vienas, be savo baisiai įtarios ir vaidingos žmonos, niekur neina. Sužinojusi, kad šiandien jiedu ketina apsilankyti rajono poliklinikoje, Nastia nusprendė, kad geresnės progos nesulauks. Eilės ten ilgos, ir žmonės gan noriai pažindinasi. Dalijasi išpūdžiais apie kabineto, į kurį nori patekti gydytoją, apie jo seselę, apie kitus gydytojus, apie registratores, skundžiasi brangiais vaistais, pasakojasi apie savo ligas, negaili įvairiausių patarimų, taip pat adresų „stebukladarių moterėlių, kurios per vieną seansą ir visai nebrangiai išgydo visas ligas“.

Savo užduotį Nastia atliko stebėtinai greitai ir iš poliklinikos išėjo labai patenkinta. Pagyvenusios išsižiojėlės išvaizda skatino pasitikėjimą ir gailestį, todėl jokių įtarimų pensininkė su absurdiška berete nesukėlė.

Vienintelis nepatogumas buvo apavas: nunešiotų reikalingo dydžio batelių Nastia neturėjo, tik sportbačius, ir teko autis tuo,

kas pasitaikė po ranka. O po ranka pasitaikė Nastios brolio Aleksandro žmonos Dašenkos batai, Nastiai mažoki. Bet nieko, galima ir pakentėti. Juolab, avint per mažais bateliais, žingsnis pasidaro nerangus ir nelygus. Taigi eisena puikiai derėjo prie palaidinės žirneliais bei languoto sijono, taip pat ir neprižiūrimų plaukų (norėdama užmaskuoti stilingą šukuoseną, Nastia kelias dienas netrinko galvos, dėl visa ko sutepė plaukus sviestu ir paslėpė po keista, nežinia kokius laikus menančia berete). Kaip gerai, kad Daška mėgsta kapstyti sode prie augalų! Ir kaip gerai, kad visi drabužiai ir batai, kuriuos ji dėvi dirbdama sode, tvarkingai sudėlioti ir sukabinti ūkiniame priestate! Štai ir beretė ten aptikta, ir nukleipti bateliai...

Bet eiti kas žingsnis darėsi sunkiau, įsiskaudo pėdas, ir ponia su berete ėmė šlubčioti visiškai aiškiai. Automobilį teko palikti toli, kad į polikliniką ateitų niekam nesukeldama nereikalingų minčių.

Nastia matė pašaičius ir užjaučiamus sutiktų praeivių žvilgsnius ir mintyse nusišypsojo. Priėjusi mašiną, išsitraukė iš seno nutrinto rankinuko raktelius, spustelėjo mygtuką, išjungė signalizaciją, ir tuomet jai į akis krito jaunas simpatiškas vaikinai, kuris iš pradžių smalsiai, o paskui baisėdamasis ją stebėjo. Na žinoma, iš kur tokia keistokai atrodanti ir aiškiai nepasiturinti tetulė gali turėti sidabrinį „Peugeot“... Vaikinai, matyt, nusprendė, kad jam vaidenasi, ir papurtė galvą. Nastia čiūžtelėjo prie vairo, užtrenkė dureles ir skubiai nuleido stiklą: nuo pat ryto diena buvo karšta, o dabar, antroje jos pusėje, tirštas ir tvankus oras sustingo kaip prieš audrą. Kai daugiau nei prieš tris valandas pastatė mašiną, čia buvo šešėlis, o kol kantriai sėdėjo eilėje prie

apylinkės terapeuto durų, šešėlis nuslinko toli į šalį, ir automobilis spėjo gerokai įkaisti.

O vaikas tebestovėjo ir spoksojo į ją, netikėdamas savo akimis. Tokia padėvėta tetulė — o prie vairo! Nastios nuotaika buvo puiki, todėl ji nusprendė dar šiek tiek palinksminti tą simpatišką vaikinuką. Ji išsitraukė iš savo bausaus rankinuko akinių dėklą, išsiėmė akinius madingais rėmeliais, paskui susirado cigaretę ir spragtelėjusi brangiu žiebtuvėliu prisidegė. Vaikinas net susviro, prarado pusiausvyrą. Nastia linksmai jam mirktelėjo ir užvedė variklį. „Tegul mažylis pasidžiaugia, — šyptelėjo ji, — turės ką draugams papasakoti. Anksti jie mus į senes nurašo.“

Laukė ilgas kelias: jau tris savaites Nastia su vyru gyveno jos brolio užmiesčio name. Aleksandras su Daša išvežė jaunesnį vaiką į Šveicariją, prireikė sudėtingos operacijos, o po to — ilgos reabilitacijos. Palikti vyresniojo sūnaus, aštuoniolikmečio Sanios, be priežiūros jie nerizikavo. Aleksandras Kamenskis blaiviai vertino savo šiaip jau gerą ir visai nekvailą, bet nepaklusnų sūnų. Sania mokėsi institute, bet tik šiaip, dėl akių. Iš tikrųjų visą jo gyvenimą atstojo kompiuteris, o tiksliau — jis buvo programišius. Ir šitoje srityje Sania Kamenskis nepaprastai daug pasiekė. Kartu su savo artimu draugu Petia, dar kietesniu programišiumi, jie sėdėdavo prie kompiuterio ištisomis paromis ir darė iš tikrųjų neįtikimus dalykus. Petia buvo dvejais ar trejais metais už Sanią vyresnis, jokiame institute nesimokė, kariuomenėje dėl prastos sveikatos netarnavo, dirbo pagal sutartis ir turėjo į valias laisvo laiko. Aleksandras Kamenskis Petios nemėgo, ir kai Nastia pirmą kartą pamatė geriausią sūnėno draugą, su brolio nuomone visiškai sutiko. Petia buvo didžiulis, storas, nevalyvas ir nelabai

išauklėtas, užmiršdavo sveikintis, o žodis „ačiū“, rodos, jam apskritai nebuvo žinomas.

Nastios brolis baiminosi dviejų dalykų: kad sūnus susikirs per sesiją, jį išmes iš instituto ir paims į kariuomenę ir kad su draugu Petia (vadinamu dar ir Piteriu, Pedru, Petručiu, Pjeru ir Peteriu) įsilauš arba į paties Kamenskio, arba į kokią kitą banką, tai yra padarys nusikaltimą ir sės. Todėl jis ir paprašė sesers laikinai persikelti į Kamenskių namus ir bent kiek Sanią prižiūrėti. Tiesą sakant, pati Nastia nelabai ir buvo reikalinga, „prižiūrėtojo“ funkcijas turėjo atlikti jos vyras, kuris kompiuterines programas išmanė triskart geriau už Nastią ir galėjo realiai kontroliuoti, kuo vaikas užsiima. Jos daliai teko tik dietinis sūnėno maitinimas. Ilgai mitęs kokakola, mėšainiais ir kitu patogiu ryti sėdint prie kompiuterio maistu, sulaukęs aštuoniolikos, jis jau turėjo aibę didelių sveikatos problemų, pradedant spuogais ant viso kūno ir baigiant skrandžio opa bei pankreatitu. Išvirtos košės, trintos sriubos, sugrūsti bulves ir daržoves, pasirūpinti laiku geriamais vaistais — štai ir visas Nastios rūpestis. Visa kita atiteko Čistiakovui, kuris gali net po keletą dienų iš eilės darbuotis namuose ir vadovauti savo laboratorijai per atstumą, palikęs visus einamuosius reikalus savo pavaduotojui.

Kai Nastia statė mašiną Kamenskių namo garaže, buvo beveik devinta vakaro. Kelias atėmė daug laiko, be to, teko užvažiuoti į prekybos centrą produktų. Jiedu su Čistiakovu iškart atsisakė visų padėjėjų paslaugų ir paprašė, kad jų nebūtų. Jiems nieko nereikėjo, patys galėjo nusipirkti produktų ir pasigaminti sau ir Sankai, o namų tvarkytoja tegul ateina ne dažniau kaip kartą per savaitę. Saša su Daša dažnai priima svečius, todėl jiems

reikia ir nuolatinio virėjo, ir tarnaitės. O Nastią ir Čistiakovą jie tik varžytų. Tiesa, Nastią jau daug metų pažįstanti Daška visai pagrįstai abejojo, ar giminaitė sugebės išvirti paprasčiausią košę. Ir, žinoma, buvo teisi. Košės virti Nastia Kamenskaja nemokėjo. Taip pat nemokėjo virti trintų sriubų ir nemokėjo gaminti kitų dietinių patiekalų.

Na ir kas? Galų gale juk galima ir išmokti. Net įdomu pabandyti, ar įmanoma dar ko nors išmokti, kai tau penkiasdešimt dveji. Ar jau, kaip sakoma, šaukštai po pietų? Likus kelioms dienoms iki persikraustymo, Nastia atsivertė pirmą po ranka pasitaikiusią kulinarijos knygą ir pabandė išvirti manų košę. Reikia pripažinti, kad išėjo ne blogai, o labai blogai. Teko sugaišti daug laiko, kol išgrandė prie puodo dugno ir sienelių pridegusią košę, tik tada buvo galima pabandyti antrą kartą, paskui — trečią... Po šešto bandymo manų košė išėjo ideali. Nastia patenkinta atsiduso ir prisiminė filmą „Tarnybinis romanas“, kuriame buvo sakoma, kad šiek tiek pasistengus galima ir kiškį išmokyti rūkyti. Tada ėmėsi kito patiekalo. Atėjus persikraustymo diena, dietinio maisto virėjos vaidmenyje ji jautėsi jau gan tvirtai. Tiesa, sveikų žmonių valgio ruošimas vis dar buvo silpnoji jos vieta, bet tai jau neturėjo jokios reikšmės. Jos užduotis — pamaitinti sūnėną. O ją pačią kaip visada pavalgydins mylimas vyras.

Visi pirmo aukšto langai buvo tamsūs, Čistiakovas iš pat ryto išvažiavo į mokslo tarybos posėdį ir įspėjo, kad grįš vėlai: po disertacijos rengiamas gynimo banketas. Antrame aukšte švietė Sankos kambario langas. Kaskart, galvodama apie sūnėną, Nastia savęs klausdavo to paties: ar jos brolis supranta, kaip jam pasisėkė? Taip, Aleksandras baiminasi, kad sūnus išlėks iš insti-

tuto arba ko nors prisidirbs. Bet vis dėlto vaikinai sėdi namie. Ir galima būti visiškai tikram, kad jis gyvas ir nieko jam neatsitiko. Per ilgus darbo kriminalinėje paieškoje metus Nastia matė daug šeimų, kurios būtų atidavusios viską, kad jų vaikas leistų laiką namie, o nesivalkiotų nežinia kur ir neužsiimtų nežinia kuo. O Aleksandras nevertina savo laimės, vis prisigalvoja kažkokių baisių pavojų, kurie iš tikrųjų visai nebaisūs. Kas žino, kas geriau: sūnus, sėdintis už vagystę, ar sūnus, kurį gali aplankyti tik kapuose? Nastia Kamenskaja tvirtai žinojo atsakymą. O panašu, kad jos brolis apie tai nė nepagalvojo.

Ji įjungė prieškambarį šviesą, apsiavė šlepetes ir nunešė krepšį į virtuvę. Žvilgtelėjo, kas šaldytuve, paskui kriauklėje — taip ir yra, Sania patinęjo pasišildyti jos pagamintą maistą ir valgė šaltą košę tiesiai iš puodo, o daržovių apkepą ėmė rankomis. Kitų versijų būti negalėjo — kriauklėje voliojosi koše išterliotas vienišas valgomasis šauktas ir apkepo likučiai.

Nastia užlipo į sūnėno kambarį, įdavė jam visus paskirtus vaistus ir stiklinę vandens. Tabletes ir miltelius Sania be žodžių sugėrė, net neatsisukęs į tetą ir neatplėšęs akių nuo kompiuterio ekrano.

— Ką veiki? — kaip visada paklausė Nastia.

— Ruošiuosi kontrabandai, — irgi kaip visada atsakė Sanioka.

„Kontrabanda“ jaunimo kalba reiškė kontrolinį darbą.

— O pasivaikščioti? — pasiūlė ji.

Tai virto savotišku žaidimu: kas vakaras Nastia siūlė jam išeiti pasivaikščioti, ir kiekvieną vakarą jis paaiškino, kodėl to padaryti neįmanoma. Aiškinimas kaskart būdavo vis kitoks,

ir ją labai domino, kada Saniai pritrūks fantazijos ir jis atsakys atvirai nemandagiai.

Atrodo, kad ta diena buvo šiandien.

— O jei į pirtį vonelių spardyti? — pateikė jis alternatyvų pasiūlymą, kuris to paties jaunimo kalba reiškė „atsiknisk ir palik mane ramybėje“.

— Su malonumu! — lengvai sutiko Nastia ir grįžo apačion.

Pasiėmusi seną užrašų knygutę ir mobilųjį, ji įsitaisė minkštame krėsele prie didelio svetainės lango. Pasitaikė ramus laisvas vakaras, kai galėjai paskambinti privalomais numeriais. Per dvidešimt penkerius tarnybos kriminalinėje paieškoje metus Nastia Kamenskaja įgijo daugybę pačių įvairiausių profesijų ir socialinių sluoksnių pažįstamų, ir ji laikėsi taisyklės ne rečiau kaip kartą per mėnesį ar pusantro jiems paskambinti, pasiteirauti, kaip sekasi, pasveikinti su šventėmis... Žodžiu, palaikyti ryšį. Ar maža kaip gali pakrypti seklio, tegul ir privataus, darbas. Niekada nežinai iš anksto, į ką ir koku klausimu teks kreiptis reikalingos informacijos arba pagalbos.

Kvėpuoti darėsi vis sunkiau ir sunkiau, oras nelyg drėgna kaukė lipo prie veido, kol galiausiai plykstelėjo žaibas, o po kelių sekundžių danguje driokstelėjo, ir prapliupo didelė liūtis.

Šuo įnirtingai purtėsi, iki kinologas jam davė komandą šokti į mašiną, bet vis tiek tankiame kailyje liko tiek vandens, kad ant grindų pritekėjo visa bala. Tardytojas Baglajevas nykiu žvilgsniu nužvelgė mikroautobusą, kuriuo atvažiavo operatyvinė tyrėjų

grupė ir kuriame dabar patogiai įsitaisys kinologas su šunimi, ir pavydžiai palingavo galva: apžiūrinėti įvykio vietą pliaupiant lietui ne tik menkas malonumas, bet dar blogiau — tai beprasmiška. O dar tamsoje... Žinoma, prožektorius atsivežė, bet jie vis tiek neprilygsta dienos šviesai. Ir ką gi tarnybinis šuo, net ir pats geriausias, sugebės rasti vandenyje? Bet instrukcija yra instrukcija: prie lavono reikia važiuoti su kinologu.

Kriminalistas ekspertas, keikdamasis pro sukąstus dantis, braukė magnetiniu grėbliu vietą, kur buvo rastas lavonas, pamažu plėsdamas paieškos ratą. Vandens srautas galėjo nunešti tūtelę galai žino kur. Jeigu tik toji tūtelė išvis yra.

Policininkas vairuotojas ir čionykštis apylinkės įgaliotinis stovėjo greta ir laikė skėčius virš teismo medicinos eksperto, apžiūrinėjančio vyro lavoną su šautine žaizda nugaroje, ir virš Baglajevų, užrašinėjančio, ką jam diktavo ekspertas. Nedavė ramybės vis didėjantis krūminio danties dešinėje pusėje skausmas. Sopėjo jau trečia diena, panašu, jog atsivėrė nervas, ir Timūras Achmedovičius užsirašė pas gydytoją kaip tik rytdienai, nes po paros budėjimo jam priklausė laisva diena. Teismo medikas ištraukė iš lavono striukės kišenės pasą, vairuotojo pažymėjimą, automobilio dokumentus, dar kažkokį pažymėjimą kietais viršeliais ir mašinos raktelius.

— Še, — ištiesė jis dokumentus tardytojui. — Ir primink man, kai baigsim, — turiu porą frazių tavo kolekcijai.

Baglajevas dėkingai nusišypsojo. Daugelis kolegų žinojo jo hobį: Timūras Achmedovičius, aistringas taisyklingos ir švarios kalbos gynėjas, rinko dokumentuose pasitaikančius „perliukus“. Pavyzdžiui, vienas iš paskutiniųjų jo trofėjų buvo frazė iš įvykio

vietos apžiūros protokolo: „Iš stulpo ir vielos atimti keli balto raudonos spalvos siūlo galai.“ O jau teismo medicinos ekspertų ataskaitose pasitaikydavo tikrai neįkainojamų dovanėlių.

Sprendžiant iš paso ir vairuotojo pažymėjimo nuotraukų, dokumentai priklausė nužudytajam. Michailas Valentinovičius Boltenkovas, gimęs 1961 metais, priregistruotas Maskvoje, vedęs pilietę... išduotas užsienio pasas...

Tardytojas greitai persirašė į bloknotę paso duomenis ir dokumentus perdavė operatyvininkui.

— Fedia, patikrink.

Šis pervertė paso puslapius, žvilgtelėjo į vairuotojo pažymėjimą, atvertė trečiąjį dokumentą ir nustebęs švilptelėjo.

— Oho, Timūrai Achmedovičiaū, o mūsų nukentėjusysis, pasirodo, aukščiausios kategorijos treneris.

— Koks dar treneris? — burbtelėjo Baglajevas rašydamas.

— Dailiojo čiuožimo. Štai, trenerio pažymėjimas.

Na, jei treneris, tai treneris... Koks skirtumas? Timūro Achmedovičiaus Baglajevo nuomone, gyvenime egzistuoja tik dvi tikro sporto šakos — futbolas ir boksas. Visa kita — vaikų žaidimai. Juolab dailusis čiuožimas.

— Dirbk, nesiblaškyk, — nepatenkintas paragino jis Fiodorą Uljancevą.

— O ką aš darau? Čia juk ir registracijos adresas yra, reikia važiuoti.

— Pirma patikrink.

— Kam, Timūrai Achmedovičiaū? Juk pase viskas parašyta.

— O aš sakiau, patikrink!

Baglajevas metė piktą žvilgsnį į Fediją. Oi, tas Uljancevas!

Kad tik greičiau, vienu kirčiu, nesidairant! Ką čia galvoti? Griebti reikia! Ir iš kur toks pasitikėjimas savimi? Na žinoma, buvo atvejis, kai Fiodoras, priimdamas greitą sprendimą, pademonstravo iš tikrųjų neįtikimą intuiciją. Baglajevas gerai tą epizodą prisiminė, jis buvo tardytoju toje byloje. Niekas netikėjo, kad Fedia nuspėjo... Tada daug apie tai šnekėta, visi Fedia žavėjosi, bet... Juk taip buvo vos kartą. Daugiau niekada nieko panašaus nepasikartojė. O vaikinai šventai įtikėjo savo intuicija ir neabejoja, kad gali be jokių papildomų patikrinimų iš akies spręsti apie informacijos patikimumą. Pridarys jam kada nors bėdos perdėtas pasitikėjimas savimi, oi, pridarys... Pats Baglajevas iš kitokio, kaip sakoma, molio drėbtas, mėgsta viską daryti tvarkingai, griežtai, iš eilės, kaip nustatyta. Kad ir dabar... Yra lavonas, yra dokumentas, dokumente įrašytas registracijos adresas. Taip, jei tikėsime nuotraukomis pase ir vairuotojo pažymėjime, auka iš tikrųjų kažkoks Michailas Boltenkovas. Ir reiktų važiuoti į jo namus, ir apklausti šeimos narius: Kur važiavo? Ko važiavo? Kada išvažiavo? Viskas taip. Bet kur garantija, kad šeima gyvena įrašytu pase adresu? Šiais laikais yra taip: registruotas vienoje vietoje, o gyvena visai kitoje, ir tai normalu. Nulėks Fedia tuo adresu, paskambins prie durų, pakels žmones iš lovų — juk jau po dvylikos, o jie gali nieko nežinoti, nuomininkai gal kokie. Arba apskritai butą ras tuščią, kuriame joks Boltenkovas negyvena, ir durų Fediai niekas neatidarys. Tik laiką be reikalo sugaiš nuvažiavęs. Elementaru! O Fiodoras įsitikinęs, kad reikia nedelsiant, nieko nepatikrinus, važiuoti. Intuicija, matai, jam taip liepia...

Baglajevas greitai rašėsi į bloknotą ką jam diktavo ekspertas. Rašyti tiesiai į protokolą, tokiam lietui lyjant, paprasčiausiai kvai-

la. Kai sėdės mašinoje, viską ramiai, kaip pridera, surašys. Akies krašteliu jis pamatė, kad Uljancevas įsėdo į mikroautobusą, o ne į savo automobilį. Vadinasi, tardytojo įsakymą vykdo, šaunuolis.

— Timūrai Achmedovičiaus, — po kiek laiko pasigirdo sujaudintas operatyvininko balsas, — aš patikrinau registraciją tarnybų įskaitose, mūsų nukentėjęs gyvena ten, kur yra registruotas. Kartu su juo — žmona ir mažametis sūnus. Jis pats gimė Čerepovece, Maskvoje nuo septyniasdešimt trečiųjų. Žmona — MČS* gydytoja. Tai aš jau galiu važiuoti, taip?

Fiodoras iš nekantrumo net trypčiojo ir glostėsi neseniai nuskustą galvą.

— Važiuok, — linktelėjo Baglajevas.

Fiodoras išvažiavo. Tardytojas pasisuko į apylinkės įgaliotinį.

— Paprašyk, kad kas nors iš kviestinių palaikytų skėtį, o pats kartu su kitais vaikiniais patikrink mašinas, gal jose kas nors sėdi, pavyzdžiui, kokia porėlė ar kažkas kažko laukia.

— Supratau, — be didelio entuziazmo atsakė įgaliotinis.

Galima jį suprasti: laikydamas skėtį ir pats po juo stovi, nelakstai po lietumi.

Didelės sėkmės Timūras Achmedovičius nesitikėjo, bet iš įpratimo darė viską kaip reikalaujama, nuo pradžios iki galo. Naktį, smarkiam lietui lyjant, rasti gatvėje įvykio liudininkų vilties maža, visi tupi namuose, o didžiuma seniai jau miega. Taigi, vienintelis šansas — žmonės, galbūt sėdintys netoliese stovinčiuose automobiliuose. Nors, tiesą sakant, yra ir kitų galimybių...

* Ypatingųjų situacijų ministerijos.

Jis vėl pašaukė dar nespėjusį nutolti įgaliotinį.

— O kas tavo rūsiuose? Benamiai, svetimšaliai darbininkai?

— Ne, mano rūsiuose tvarka. Reguliariai tikrinu.

Gaila... Rūsių gyventojai nesilaiko daugumai įprasto grafiko.

Kaip tik jie ir gali tamsią naktį, lietui pliaupiant, ir išeiti, ir grįžti.

— Bet tu vis tiek dėl visa ko patikrink, — paliepė Baglajevas.— O gal ten šiandien kas nors glaudžiasi.

— Bus padaryta.

— Ir padiktuok tų butų, kuriuose dar dega šviesa, numerius.

O ką? Laikas, žinoma, netikęs, bet jeigu lange šviesa, vadinasi, žmonės nemiega, tai kodėl nepabandžius pasikalbėti? Gal jie auką pažįsta? O gal ką nors matė? Ar bent girdėjo?..

— Radau, Achmedyčiau! — pasigirdo kriminalisto šūktelėjimas. — Standartinė, devynių milimetrų.

Na štai, bent jau tūtelė rasta, vis šis tas. Dabar reikia ieškoti ginklo. Nukentėjusiojo mašinos irgi reikia ieškoti — jeigu kišenėje buvo rakteliai, vadinasi, greičiausiai jis atvažiavo automobiliu. Tiek to, tokioje tamsoje vis tiek beviltiška rasti. Na, mašiną tai dar galima, o štai ginklo, jeigu žudikas numetė jį kur nors netoliese, teks ieškoti iš ryto. Ir butus apeiti taip pat kuo iš anksčiausio ryto, kol žmonės dar neišsivaikščiojo į darbus.

Timūras Achmedovičius apgailestaudamas pagalvojo, jog tiktai praeitą savaitę baigė tirti dvi bylas ir jas perdavė teismui. Vadinasi, šito Boltenkovo žmogžudystės bylą vadovybė paskirs jam. Sakys, tolygiai skirstom darbus... ir taip toliau... O jeigu taip, neturės jis rytoj po paros budėjimo teisėtai priklausančio laisvadienio. Reikia kažką dėl to danties sugalvoti, daugiau kentėti negalima. Gerai, kaip nors išsisuksim.

Jis įsėdo į mikroautobusą — ketino ten surašyti įvykio vietos apžiūros protokolą. Įkišo ranką į kišenę rašiklio ir pirštais užčiuopė dukart perlenktą teismo medicinos eksperto lapelį. Gatvėje per lietų Baglajevas iškart įsikišo lapelį į kišenę, jo neskaitęs. Štai dabar nuotaikai pakelti galima ir pasižiūrėti, kuo ekspertas jį pradžiugino. „Savo pasiaiškinyje policijos viršininkui Saidovas teigė, kad per jo dukters pagrobimą jis pats ir jo žmona buvo nužudyti, tačiau teismo medicinos išvados to nepatvirtino“; „Taip pat į lavoninę nukreipiamas nenustatyto asmens lavonas, kurį apklausus paaiškėjo, kad jo pavardė Žarovas ir jis buvo rastas sėdintis automobilio kabinoje“; „Teismo medicinos ekspertizei siunčiamas Polynino lavonas mirties faktui nustatyti. Po išorinės apžiūros mirties faktas nenustatytas.“

Nors buvo pavargęs, nemaloniai jautė šlapius drabužius ir liūdnas perspektyvas likti be laisvadienio ir dantų gydytojo pagalbos, Timūras Achmedovičius tyliai prunkštelėjo, paskui neištveręs garsiai nusikvatojo.

Vera Boltenkova žiūrėjo į neišvaizdų tvirtą skustagalvį vyrą ir negalėjo juo patikėti. Mišą rado nušautą... Kaipgi taip? Kodėl? Juk nieko rimto nebuvo atsitikę, jis nuvažiavo tiesiog pasikalbėti, atsiprašyti, susitaikyti... Ne, to negali būti, tai greičiausiai kažkokia klaida!

— O jūs įsitikinę, kad tai Miša? — virpančiu iš įtampos balsu paklausė ji.